

zákona č. 142/1920 Sb. a 39/1922 Sb. a prov. nař. č. 363/1922 Sb. k §§ 2 a 11 cit. zákona). Poukázati dlužno tu také na znění § 12 zákona č. 142/20 Sb., podle něhož, byl-li invalida v době onemocnění (§ 11) pojištěn pro případ nemoci a dostalo-li se mu od nem. pojišťovny, je-
jímž byl členem, dávek podle zákona o pojištění dělníků pro případ nemoci nebo podle stanov pokladny, může nem. pojišťovna požadovati na státu náhradu nákladů takto vzešlých. Podle toho zákonodárce nezapomněl na případ, když válečný invalida bude pobírat nemocenské podle zákona o sociálním pojištění, a přes to nevyslovil, že toto nemocenské je na roveň klásti pracovnímu příjmu, o němž je řeč v 2. odst. § 11 zákona č. 39/1922 Sb. Z toho dlužno usuzovati, že nemocenské, které pobírá válečný invalida na základě zákona o sociálním pojištění, není pracovním příjmem po rozumu § 11 zákona č. 39/1922 Sb. Opačný názor stížnosti je mylný a bezdůvodná je výtká, že si žal. úřad nesprávně vykládal pojem pracovního příjmu.

Otázka, byla-li výživa st-logy rodiny před jeho odevzdáním k léčení do léčebného ústavu podstatně závislou na jeho pracovním příjmu a je-li pobytem v léčebném ústavě ohrožena, jest otázkou skutkovou. Nss, jsa zásadně vázán skutkovou podstatou nař. rozhodnutí (§ 6 odst. 1 zákona o ss), není v důsledku této zásady povolán samostatně hodnotiti výsledky průvodního řízení provedeného úřady správními; může závěry, plynoucí z volného hodnocení průvodů přezkoumati jen po stránce procesní, t. j. nespočívají-li na řízení vadném nebo neúplném, nejsou-li v rozporu se spisy a činí-li provedené důkazy logicky možnými závěry skutkové, k nimž úřad dospěl. — —

Č. 12.420.

Stavební právo. — Řízení správní: Zákonná čtrnáctidenní lhůta rekursní podle § 132 stavebního řádu pro Čechy (č. 5/1889 z. z. čes.) je dodržena jen tehdy, došel-li rekurs ještě před uplynutím této lhůty k stavebnímu úřadu I. stolice.

(Nález z 27. května 1936 č. 13.306/36.)

Prejudikatura: Boh. A 7746/29, 11.426/34 a 12.022/35.

Věc: Alois Sch. v Teplicích-Šanově (adv. Dr. Rainer Rudolf Schubert z Trnovan-Teplic) proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 17. února 1934 o včasnosti opravného prostředku ve věci stavební.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím potvrzen byl výměr okr. úřadu v Teplicích-Šanově, kterým odmítnut byl jako opožděný rekurs, podaný st-lem proti výměru městského úřadu v Teplicích-Šanově jako úřadu stavebního, v podstatě z toho důvodu, poněvadž napadený výměr doručen byl st-li dne 20. července 1933, rekurs proti němu, odevzdaný k poštovní dopravě 3. srpna 1933, došel však městskému úřadu v Teplicích-Šanově teprve 4. srpna 1933, tedy již po uplynutí 14denní lhůty

rekursní, ustanovené v § 132 čes. stav. řádu. Při tom vyslovil žal. úřad, že ustanovení § 75 odst. 2 vlád. nař. č. 8/1928 Sb., podle něhož odvolací lhůta je zachována, bylo-li odvolání v odvolací lhůtě podáno na poštu k dopravě úřadu, u něhož odvolání má býti podáno, na řízení před obec. úřady se nevztahuje.

Nař. rozhodnutí založeno je podle toho na právním názoru, který nss vyslovil a zevrubně odůvodnil již v nálezu Boh. A 7746/29, že totiž podle stav. řádu pro Čechy dni poštovní dopravy se do lhůty rekursní včítají, takže rekurs ve věci stavební lze považovati za podaný včas jen tehdy, byl-li podán v zákonné lhůtě u první instance, t. j. došel-li k úřadu první stolice ještě před uplynutím lhůty rekursní. Stížnost, popírající správnost tohoto názoru, snaží se dovoditi, že i když ustanovení vlád. nař. č. 8/1928 Sb., jež platí o řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů, zásadně na řízení před obec. úřady se nevztahují, přece v jeho předpisu § 75 odst. 2 dlužno spatřovati legislativní výklad § 132 čes. stav. řádu, ježto z genese cit. vlád. nař. prý vysvítá, že bylo vydáno proto, aby nerovnosti a nejasnosti předpisů o správním řízení, zejména o lhůtách a o zachování jich, byly odstraněny.

Na sporu je tudíž právní otázka, nevčítají-li se při podání rekursu do rozhodnutí obec. úřadu, jako stavebního úřadu I. stolice, k úřadu okr., jako stavebnímu úřadu stolice II., do lhůty rekursní dni poštovní dopravy, takže zákonnou 14denní rekursní lhůtu § 132 stav. řádu bylo by považovati již tehdy za dodržanou, byl-li by dotčený rekurs v této lhůtě odevzdán poštovní dopravě. Touto otázkou zabýval se nss již v nálezech Boh. A 11.426/34 a 12.022/35 a zodpověděl ji v tom smyslu, že v takovémto případě se započítávají dni poštovní dopravy do rekursní lhůty, takže rekurs lze považovati za včas podaný toliko tehdy, došel-li ještě před uplynutím rekursní lhůty k první stolici. Při tom vycházel nss z právního názoru, že podání opravného prostředku do pr v o s t u p ň o v é h o rozhodnutí samosprávných úřadů ve věcech stavebních náleží ještě k řízení před těmito úřady a že se proto nemůže řídití předpisy, které podle vlád. nař. č. 8/1928 Sb. platí pouze pro řízení před úřady p o l i t i c k ý m i, takže v těchto případech nelze použití ani ustanovení § 75 odst. 2 cit. nařízení, podle něhož dlužno rekurs považovati za včas podaný, byl-li v rekursní lhůtě podán na poštu k dopravě úřadu, u něhož měl býti podán.

Na tomto právním názoru setrval nss z důvodů v cit. nálezech uvedených i v dnešním případě.

Proti tomu nemůže býti s úspěchem namítáno, že ustanovením § 75 odst. 2 cit. vlád. nařízení se dostalo předpisům stavebního řádu quasi autentické interpretace ve smyslu stížností hájeném, neboť předpisy tohoto nařízení platí jen pro opravné prostředky proti rozhodnutím úřadů, které jsou vypočteny v jeho § 1, k nimž však městský úřad v Teplicích-Šanově nepatří. Pro takovouto interpretaci, stížností hájenou, vládní moc neměla by ani v ustanovení čl. 10 zákona č. 125/1927 Sb. potřebného zákonného zmocnění. Dlužno připustiti, že tímto způsobem dospěje se k tomu, že ve stavebních věcech bude používáno různých pro-

cesních norem dle toho, zda jde o řízení před stolicí první či o řízení před stolicí vyšší. Leč skutečnost tato není s to vyvrátiti správnost právního názoru svrchu dovozeného.

Pokud stížnost uplatňuje, že rozhodnutí první stolice bylo zmatečné, a ze zmatečnosti tohoto rozhodnutí se pokouší dovoditi nezákonnost nař. rozhodnutí, stačí na to odpověděti, že i zmatečnost rozhodnutí nižší stolice musí býti uplatňována oprávněným prostředkem v z á k o n n é l h ů t ě podaným.

Č. 12.421.

Honební právo. — Řízení správní. — Řízení před n s s: Povolení chytati koroptve do sítí podle § 7 zákona č. 98/1929 Sb. uděluje úřad podle volné, ničím neomezené úvahy.

(Nález z 28. května 1936 č. 8.210/34.)

V ě c: Antonín V. v Praze proti rozh. min. zemědělství z 27. října 1933 o povolení k chytání zajíců a koroptví do sítí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 28. prosince 1932 povolil zem. úřad v Bratislavě Antonínu V. v Praze chytání živých zajíců a živých koroptví do sítí v jeho honebních revírech Guta a Šok. Zem. úřad v Bratislavě výměrem z 20. ledna 1933 odvolal shora uvedený výměr stran honebního revíru obce Šoku a zakázal chytání v tomto revíru ode dne doručení tohoto výměru pod následky trestního stíhání dle § 10 zákona č. 98/1929 Sb.

Odvolání st-lovo zamítlo min. zemědělství nař. rozhodnutím.

O stížnosti uvažil nss: — —

St-l domáhal se povolení k chytání zajíců a koroptví do sítí na obec. honitbě obce Šoku. Min. zemědělství v pořadu instančním nevyhovělo této žádosti, vycházejíc z právního názoru, že povolení takové bylo by lze udělití toliko nájemci oné honitby, jímž však st-l není. Ačkoli v nař. rozhodnutí není citován zákonný předpis, z něhož žal. úřad tento svůj názor čerpá, je přece nepochybno, že vychází z téhož stanoviska jako zem. úřad, který v tomto směru se dovolal § 15 odst. 2 zák. čl. XX:1883 (jenž přiznává právo chytání srstnaté a pernaté užitkové zvěře jen vlastníku nebo nájemci honitby) a § 7 zákona č. 98/1929 Sb. (dle něhož musí ten, kdo jest oprávněn k výkonu honebního práva, dosáhnouti zvláštního povolení k chytání koroptví do sítí). Mimo to poukázal žal. úřad stran chytání zajíců k tomu, že st-l sám doznal, že mu nepřísluší právo honiti zajíce. Ježto pak stížnost neformuluje proti tomuto druhému, byť i jen mimochodem uvedenému důvodu žádné námítky a v celém svém kontextu, dovolávajíc se § 7 zákona č. 98/1929, brojí výlučně jen proti odeprání povolení k chytání koroptví do sítí, mohl i nss nař. rozhodnutí přezkoumávati jen potud, pokud obsahuje nepovolení chy-